

Arrest

nr. 272 215 van 3 mei 2022

in de zaken RvV X / II, RvV X / II en RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) (RvV X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 28 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoekende partij, die de echtgenoot is van de tweede verzoekende partij en vader van de derde verzoekende partij, heeft tevergeefs een asielaanvraag ingediend op 23 juli 1999. Verzoekers keerden nadien terug naar het herkomstland.

Op 19 februari 2009 komt eerste verzoeker samen met de andere verzoekers België opnieuw binnen en dienen zij opnieuw tevergeefs een asielaanvraag in.

Verzoekers dienden in het verleden drie aanvragen in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dit allen tevergeefs.

Eerste verzoeker keert op 15 november 2013 vrijwillig terug naar het herkomstland. De overige verzoekers werden op dezelfde dag gerepatriëerd.

Verzoekers dienen op 29 april 2020 opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In hun paspoorten is er een inreisstempel van 8 augustus 2017.

Op 23 november 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Het beroep dat de verzoekers indienden tegen deze beslissing, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 3 mei 2022 verworpen met arrest nr. 272 214.

Tevens op 23 november 2021, met kennisgeving op 20 december 2021, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekers beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van eerste verzoeker en heeft de volgende redengeving:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

(…)”

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van tweede verzoekster en heeft de volgende redengeving:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig(30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

D. E. , geboren op X. nationaliteit: Albanië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene diende op 29.04.2020 een aanvraag op basis van artikel 9bis in. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

(...)"

De derde bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van derde verzoeker en heeft de volgende redengeving:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene diende op 29.04.2020 een aanvraag op basis van artikel 9bis in. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

(...)"

Alle bestreden beslissingen zijn genomen op 23 november 2021, met kennisgeving op 20 december 2021.

2. Over de rechtspleging

Verzoekers kregen allen op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Verzoekers tekenden beroep aan bij de Raad, zoals hierna zal blijken, met *quasi* inhoudelijk dezelfde verzoekschriften.

Verzoekers vormen één familie en hebben één verzoekschrift ingediend tegen de beslissing die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart.

Er is dus duidelijk sprake van samenhang.

Op het voorgaande gewezen, vraagt de Raad ter terechtzitting of er een bezwaar bestaat om deze zaken samen te behandelen. Beide partijen verklaren geen bezwaar te hebben tegen de samenvoeging van voormelde zaken.

De zaken gekend onder de rolnummers RvV X, RvV X en RvV X worden samengevoegd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Eerste verzoeker voert in zijn middelen de schending aan van:

“Ernstige middelen

- Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 1 § 1,11° juncto artikel 1 § 2 Vw ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;
- Schending van het artikel 3 E. V. R. M. ;
- Schending van het artikel 8 E. V. R. M. en het respect voor de menselijke waardigheid ;
- Schending van de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;
- Schending van het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht.”

De middelen worden als volgt uiteengezet:

“6.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men alle elementen tegen elkaar afweegt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

6.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt er enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoeker de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen waarvoor hij is vrijgesteld van een visumplicht op heden heeft overschreden. Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijkeheden in het dossier rekening gehouden.

- 6.2.1.

EERSTE ONDERDEEL

Afwezigheid individuele beoordeling en miskennis van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."*

De miskenning van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;*

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoeker had dan immers kunnen duiden dat hij gedurende lange tijd in België verblijft, en dat er sprake is van een verregaande integratie in hoofde van de verzoeker.

Verzoeker verblijft al een lange periode in België, waarbij hij de eerste keer in 1999 toekwam in België. Dat al deze elementen ook blijken uit het administratief dossier en onder meer ook uit het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Nergens in de bestreden beslissing van uitwijzing wordt hiernaar verwezen, noch enige melding van gemaakt. Had de verzoekende partij gehoord geweest alvorens het nemen van de bestreden beslissing, had de verzoeker kunnen aantonen dat er sprake is van een verregaande integratie, waarmee wel degelijk rekening dient te worden gehouden.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt:

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

Er wordt in de bestreden beslissing in geen enkele mate verwezen naar de persoonlijke elementen, aanwezig in verzoekers dossier, en waar de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk van op de hoogte is.

In casu zijn er aldus humanitaire redenen die in rekening dienen te worden gebracht, alvorens men kan overgaan tot het nemen van een administratieve beslissing in hoofde van verzoekende partij. Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Door geen rekening te houden met deze feitelijkeheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

- 6.2.2.

TWEEDE ONDERDEEL

Het recht op een privé- en gezinsleven

De verzoeker kan niet akkoord gaan met deze motivering en wijst op de onzorgvuldigheid en gebrekkigheid bij de totstandkoming van de beslissing.

Zoals hoger reeds aangehaald verblijft de verzoeker sinds 2011 in België.

Dit blijkt uit het administratief dossier.

Dit werd ook duidelijk aangetoond in het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Verzoeker heeft een lang verblijf samen met zijn echtgenote D. V. (RR nr. ...) en zonen D. D. (RR nr....), en D. E. (RR nr. ...),

Verzoeker heeft zich geïntegreerd in de Belgische samenleving, spreekt Nederlands, en is volledig geïntegreerd en werkbereid.

Tevens is hij werkbereid en kan hij hier aan de slag, wanneer hij over de juiste documenten beschikt.

Dit zijn elementen die o.a. werden aangehaald in het verzoekschrift overeenkomstig het artikel 9bis.

Dat echter uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden. Men motiveert louter dat de verzoeker de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen waarvoor hij is vrijgesteld van een visumplicht op heden heeft overschreden.

Er wordt geen enkele melding gemaakt van verzoekers langdurig verblijf, noch van de humanitaire redenen.

Dat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek zoals het een administratieve overheid betaamt.

Zoals reeds eerder aangehaald heeft de verzoeker steeds zijn uiterste best gedaan om zich hier in België te integreren, dit ondanks zijn preciaire verblijfssituatie. Deze elementen blijken ook uit de aanvraag 9bis Vw die in april 2020 werd ingediend.

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing van uitwijzing.

Verzoeker is inmiddels volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving. Verzoeker heeft aldus wel degelijk een duurzame band met België. Hij woont al lange tijd samen met zijn echtgenote en zonen in België.

Een terugkeer naar Albanië zou aldus een schending betekenen van artikel 8 E.V.R.M. en het artikel 3 E.V.R.M.

De verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van verzoeker."

3.1.2. Tweede verzoekster voert in haar middelen de schending aan van:

"Ernstige middelen

- Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet ;
- Schending van het artikel 1 § 1,11° juncto artikel 1 § 2 Vw ;
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;
- Schending van het artikel 3 E. V. R. M. ;
- Schending van het artikel 8 E. V. R. M. en het respect voor de menselijke waardigheid ;
- Schending van de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;
- Schending van het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht.”

De middelen worden als volgt uiteengezet:

“6.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekster mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men alle elementen tegen elkaar afweegt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

6.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt er enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoekster de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen waarvoor zij is vrijgesteld van een visumplicht op heden heeft overschreden.

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijkeheden in het dossier rekening gehouden.

- 6.2.1.

EERSTE ONDERDEEL

Afwezigheid individuele beoordeling en miskenning van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."*

De miskenning van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;*

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoekster niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoekster wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoekster had dan immers kunnen duiden dat zij gedurende lange tijd in België verblijft, en dat er sprake is van een verregaande integratie in hoofde van de verzoekster.

Dat zij de Nederlandse taal spreekt en haar kinderen hier naar school zijn gegaan. Dat ze een netwerk heeft van vrienden en kennissen. Dat al deze elementen ook blijken uit het administratief dossier en onder meer ook uit het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Nergens in de bestreden beslissing van uitwijzing wordt hiernaar verwezen, noch enige melding van gemaakt. Had de verzoekende partij gehoord geweest alvorens het nemen van de bestreden beslissing,

had de verzoekster kunnen aantonen dat er sprake is van een verregaande integratie, waarmee wel degelijk rekening dient te worden gehouden.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt:

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoekster.

Er wordt in de bestreden beslissing in geen enkele mate verwezen naar de persoonlijke elementen, aanwezig in verzoeksters dossier, en waar de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk van op de hoogte is.

In casu zijn er aldus humanitaire redenen die in rekening dienen te worden gebracht, alvorens men kan overgaan tot het nemen van een administratieve beslissing in hoofde van verzoekende partij.

Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Door geen rekening te houden met deze feitelijkheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

- 6.2.2.

TWEEDE ONDERDEEL

Het recht op een privé- en gezinsleven

De verzoekster kan niet akkoord gaan met deze motivering en wijst op de onzorgvuldigheid en gebrekkigheid bij de totstandkoming van de beslissing.

Zoals hoger reeds aangehaald verblijft de verzoekster al lange tijd in België.

Dit blijkt uit het administratief dossier.

Dit werd ook duidelijk aangetoond in het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Verzoekster heeft een lang verblijf samen met haar echtgenoot D. A. (RR nr. ...) en zonen D. D. (RR nr...), en D. E. (RR nr. ...),

Verzoekster heeft zich geïntegreerd in de Belgische samenleving en spreekt Nederlands.

Tevens is zij werkbereid en wilt zij aan de slag, wanneer zij over de juiste documenten beschikt.

Dit zijn elementen die o.a. werden aangehaald in het verzoekschrift overeenkomstig het artikel 9bis.

Dat echter uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden. Men motiveert louter dat de verzoekster de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen waarvoor zij is vrijgesteld van een visumplicht op heden heeft overschreden.

Er wordt geen enkele melding gemaakt van verzoeksters langdurig verblijf, noch van de humanitaire redenen.

Dat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek zoals het een administratieve overheid betaamt. Zoals reeds eerder aangehaald heeft de verzoekster steeds haar uiterste best gedaan om zich hier in België te integreren, dit ondanks haar precare verblijfssituatie. Deze elementen blijken ook uit de aanvraag 9bis Vw die in april 2020 werd ingediend.

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing van uitwijzing.

Verzoekster is inmiddels volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving. Verzoekster heeft aldus wel degelijk een duurzame band met België. Zij woont al lange tijd samen met haar echtgenoot en zonen in België.

Een terugkeer naar Albanië zou aldus een schending betekenen van artikel 8 E.V.R.M. en het artikel 3 E.V.R.M.

De verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van verzoekster.”

3.1.3. Derde verzoeker voert in zijn middelen de schending aan van:

“Ernstige middelen

- Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 1 § 1,11° juncto artikel 1 § 2 Vw ;*
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;*
- Schending van het artikel 3 E. V. R. M. ;*
- Schending van het artikel 8 E. V. R. M. en het respect voor de menselijke waardigheid ;*
- Schending van de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;*
- Schending van het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;*
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht.”*

De middelen worden als volgt uiteengezet:

“6.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men alle elementen tegen elkaar afweegt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

6.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt er enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoeker de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen waarvoor hij is vrijgesteld van een visumplicht op heden heeft overschreden.

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijkeheden in het dossier rekening gehouden.

- 6.2.1.

EERSTE ONDERDEEL

Afwezigheid individuele beoordeling en miskennis van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."

De miskenning van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoeker had dan immers kunnen duiden dat hij gedurende lange tijd in België verblijft, en dat er sprake is van een verregaande integratie in hoofde van de verzoeker.

Verzoeker verblijft al een lange periode in België, waarbij hij in België zijn identiteit heeft gevormd en zijn jeugd jaren heeft doorgemaakt. Hij is hier naar school gegaan en beschouwt het Nederlands als zijn taal. Dat al deze elementen ook blijken uit het administratief dossier en onder meer ook uit het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Nergens in de bestreden beslissing van uitwijzing wordt hiernaar verwezen, noch enige melding van gemaakt. Had de verzoekende partij gehoord geweest alvorens het nemen van de bestreden beslissing, had de verzoeker kunnen aantonen dat er sprake is van een verregaande integratie, waarmee wel degelijk rekening dient te worden gehouden.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt:

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

Er wordt in de bestreden beslissing in geen enkele mate verwezen naar de persoonlijke elementen, aanwezig in verzoekers dossier, en waar de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk van op de hoogte is.

In casu zijn er aldus humanitaire redenen die in rekening dienen te worden gebracht, alvorens men kan overgaan tot het nemen van een administratieve beslissing in hoofde van verzoekende partij.

Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Door geen rekening te houden met deze feitelijkeheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

- 6.2.2.

TWEEDE ONDERDEEL

Het recht op een privé- en gezinsleven

De verzoeker kan niet akkoord gaan met deze motivering en wijst op de onzorgvuldigheid en gebrekkigheid bij de totstandkoming van de beslissing.

Zoals hoger reeds aangehaald verblijft de verzoeker sinds 2011 in België.

Dit blijkt uit het administratief dossier.

Dit werd ook duidelijk aangetoond in het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Verzoeker heeft een lang verblijf samen met zijn ouders D. A. (RR nr. ...) en D. V. (RR nr. ...) en minderjarige broer D. E. (RR nr. ...),

Verzoeker heeft zich geïntegreerd in de Belgische samenleving, spreekt Nederlands, en is volledig geïntegreerd en werkbereid.

Hij kan hij hier aan de slag, wanneer hij over de juiste documenten beschikt.

Dit zijn elementen die o.a. werden aangehaald in het verzoekschrift overeenkomstig het artikel 9bis.

Dat echter uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden. Men motiveert louter dat de verzoeker de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen waarvoor hij is vrijgesteld van een visumplicht op heden heeft overschreden.

Er wordt geen enkele melding gemaakt van verzoekers langdurig verblijf, noch van de humanitaire redenen.

Dat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek zoals het een administratieve overheid betaamt.

Zoals reeds eerder aangehaald heeft de verzoeker steeds zijn uiterste best gedaan om zich hier in België te integreren, dit ondanks zijn preciaire verblijfssituatie. Deze elementen blijken ook uit de aanvraag 9bis Vw die in april 2020 werd ingediend.

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing van uitwijzing.

Verzoeker is inmiddels volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving. Verzoeker heeft aldus wel degelijk een duurzame band met België. Hij woont al lange tijd samen met ouders en broer in België en heeft hier zijn identiteit gecreëerd. Een terugkeer naar Albanië zou aldus een schending betekenen van artikel 8 E.V.R.M. en het artikel 3 E.V.R.M.

De verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van verzoeker."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. In de motivering van de tweede en derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De feitelijke grondslag wordt uiteengezet: eerste verzoeker verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort. Tweede en derde verzoekers verblijven in het Rijk meer dan 90 dagen over een periode van 180 dagen terwijl zij niet zijn vrijgesteld van een visumplicht. Uit de verzoekschriften blijkt niet dat deze feitelijke vaststellingen worden betwist of weerlegd. Verzoekers houden voor dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet is geschonden maar laten na uiteen te zetten op welke wijze artikel 7, eerste lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet is geschonden. Zij weerleggen niet dat eerste verzoeker niet over een geldig paspoort beschikken. Tweede en derde verzoekers weerleggen niet dat de maximale duur van 90 dagen in het Rijk op een periode van 180 dagen ruimschoots is overschreden. Zij betwisten niet dat artikel 20 van de Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de Staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland, en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: de Schengenuitvoeringsovereenkomst) correct is toegepast en voeren de schending van deze bepaling niet aan.

Verzoekers tonen niet aan dat deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Tevens merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verder merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen niet lukraak verwijzen naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet, maar wel degelijk preciseren dat voor eerste verzoeker artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet van toepassing is en voor tweede en derde verzoekers artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet van toepassing is. In de mate dat verzoekers met deze grieven afleiden dat hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden zijn, zijn deze grieven niet dienstig.

Dit onderdeel is ongegrond.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete

feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers wijzen op het hoorrecht, zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), ook als beginsel van behoorlijk bestuur, en op hun rechten van verdediging.

Naast een theoretische uitleg stellen zij, indien zij gehoord waren geweest, zij konden duiden op hun lang verblijf in België (volgens de eerste verzoeker en derde verzoeker 2011, wat totaal geen steun vindt in het administratief dossier: zie punt 1) en hun verregaande integratie. Verzoekers verwijten de bestreden beslissingen geen enkele melding te maken over deze elementen. Zij stellen dat met hun persoonlijke elementen geen rekening is gehouden, maar laten na in het eerste onderdeel van het middel te specificeren met welke *“persoonlijke elementen”* en *“humanitaire redenen”* geen rekening is gehouden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De redenering van verzoekers kan niet gevolgd worden. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het *“lange verblijf”* van de verzoekers in België en met hun integratie. Immers werd op dezelfde dag als het nemen van de bestreden beslissingen de aanvraag van verzoekers, die zich steunde op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard. Beide beslissingen werden op dezelfde dag als de bestreden beslissingen (20 december 2022) aan verzoekers ter kennis gebracht. Verzoekers hebben overigens tegen de beslissing, die de aanvraag onontvankelijk verklaarde, beroep aangetekend bij de Raad, zaak gekend onder het rolnummer RvV 270 895.

Verzoekers geven theoretische beschouwingen met allerhande vragen, maar dergelijk betoog kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissingen. Deze beslissingen houden rekening met het *“lange”* verblijf van de verzoekers dat niet teruggaat tot 2009, gelet op hun terugkeer. Dit *“lange verblijf”* situeert zich pas vanaf op 8 augustus 2017, gelet op de inreisstempel in hun paspoorten. De specifieke omstandigheden eigen aan verzoekers werden besproken.

Rekening houdend met de beslissing, voorwerp van het beroep onder rolnummer RvV 270 895, blijkt duidelijk dat de bestreden beslissingen voortvloeien uit een degelijke en grondige beoordeling, rekening houdend met de individuele elementen die verzoekers kenbaar maakten. Met de humanitaire aangebrachte elementen werd rekening gehouden. Verzoekers laten na te preciseren met welke van deze elementen geen rekening is gehouden. Verzoekers duiden evenmin aan welke elementen niet zijn beoordeeld (met uitzondering van hetgeen volgt). Dergelijk betoog kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Verzoekers geven enkel een andere interpretatie aan van wat werd voorgelegd.

Hun integratie en het schoolgaan van de kinderen blijkt uit de volgende motieven van de onontvankelijkheidsverklaring van *supra* vermelde aanvraag:

“(…)

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan en hier goede resultaten zouden halen (ter staving waarvan schoolattesten-en rapporten voorgelegd worden die betrekking hebben op schooljaar 2018-2019 en enkele bewijzen betreffende schooljaar 2019-2020), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van de kinderen sinds hun terugkeer naar België steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders

zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Volledigheidshalve merken we op dat hun oudste zoon reeds meerderjarig is en dus niet langer leerplichtig en dat er geen bewijzen van actuele scholing worden voorgelegd.

Betrokkenen wijzen er op dat de integratie van hun kinderen in Albanië niet goed verlopen zou zijn en dat het onderwijssysteem in Albanië verschillend is in de zin dat het basisonderwijs er negen jaar duurt. Ter staving hiervan leggen ze één attest voor dd. 27.03.2019 opgesteld door dhr. C., schooldirecteur in Albanië. Betrokkenen beroepen zich op deze verklaring om te staven dat de moedertaal van hun kinderen het Nederlands zou zijn omdat zij op jonge leeftijd naar België gekomen zijn en hun onderwijs in eerste instantie in het Nederlands genoten. Zij zouden moeilijkheden gehad hebben met het lezen, schrijven en spreken van het Albanees waardoor hun schoolresultaten achteruit gegaan zouden zijn. Echter, het gaat hier om slechts één gesolliciteerde verklaring die louter in functie van betrokkenen werd opgesteld en die niet gepaard gaat met objectieve stukken die de verklaringen mee ondersteunen. Zo worden er bijvoorbeeld geen schoolrapporten van Albanië voorgelegd. Uit dit attest kan bovendien tevens afgeleid worden dat een scholing wel degelijk beschikbaar en toegankelijk was in Albanië, dat er voortdurend gewerkt werd door de leerkrachten en de bevoegde personen om hun integratie zo goed mogelijk te lopen laten en dat hun resultaten van een gemiddeld niveau waren. Evenmin blijkt uit dit attest dat de kinderen hun scholing in Albanië niet konden verderzetten omwille van een taalachterstand. Verder stellen we vast dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier niet blijkt dat hun ouders het Nederlands voldoende machtig zijn om hun kinderen in het Nederlands op te voeden. Voor mijnheer bevat het administratief dossier geen bewijzen van het volgen van Nederlandse taallessen en voor mevrouw slechts enkele bewijzen van het allereerste niveau Nederlands, met name breakthrough. Dit maakt het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Albanees zouden spreken wat toch hun moedertaal is en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal, niettegenstaande ze daarnaast ook Nederlands kunnen spreken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar het om slechts één louter gesolliciteerde verklaring gaat die niet gepaard gaat met de nodige objectieve bewijsstukken en die niet overeenstemt met de objectieve informatie uit het administratief dossier. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat hun kinderen een zodanige taal-en cultuurachterstand hebben dat ze in Albanië niet opnieuw kunnen aansluiten op school ondanks de verschillen in het onderwijssysteem.

(...)

Betrokkenen beroepen zich uitdrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een langdurig ononderbroken verblijf, dat mijnheer al meer dan elf jaar in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een sterke integratie, dat zij hier een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd zouden hebben, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat zij ingeburgerd zouden zijn, dat zij steeds een woning gehuurd zouden hebben, dat zij tevens Nederlands zouden spreken en hiertoe de nodige taallessen gevolgd zou hebben, dat zij een ruime vrienden-en kennissenkring zouden hebben, dat zij

werkwilleg zouden zijn, dat mijnheer een werkbefofte zou voorleggen opgesteld door zijn broer D.F., dat zijn werkbereidheid hiermee aangetoond zou zijn, dat mevrouw enkele deelcertificaten Nederlandse taallessen uit 2010 en 2011 voorlegt, dat mijnheer een werkbefofte voorlegt, dat zij acht getuigenverklaringen voorleggen evenals hun huurovereenkomst en bewijzen van betaling van de huishuur, het Belgisch rijbewijs van mijnheer en verschillende bewijzen van betaling van nutsfacturen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)” (eigen onderlijning).

Uit de motieven van die beslissing blijkt zelfs dat verzoekers schriftelijk meer concrete elementen hebben gespecificeerd dan thans de verwijten in de verzoekschriften, waar enkel wordt gewezen op het lange verblijf en verreгаande integratie, werkbereidheid, en wat derde verzoeker betreft het schoollopen en vorming van zijn identiteit in de Nederlandse taal. Dit zijn de enige concrete elementen die zij zouden hebben aangebracht moesten zij gehoord worden.

Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §§ 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 31). Verzoekers hebben bijgevolg niet op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aangevoerd.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk maken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Dat tonen verzoekers niet aan.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekers geen andere concrete elementen aanvoeren dan deze al kenbaar gemaakt tijdens hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Met integratie en lang verblijf, werkbereidheid en het schoolverloop, de in België doorgebrachte jeugd van derde verzoeker, heeft de verwerende partij rekening gehouden. De verzoekers verliezen uit het oog dat de huidige bestreden beslissingen samen gelezen kunnen worden met de beslissing van 23 november 2021 die de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde, op dezelfde dag ter kennis gegeven als de bestreden beslissingen. Andere elementen worden in het eerste onderdeel van het middel niet gespecificeerd zodat de Raad kan verwijzen naar de bespreking die volgt in verband met de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekers tonen de schending van het hoorrecht, ook deze vervat in artikel 41 van het Handvest, en van haar rechten van verdediging en van de materiële motiveringsplicht niet aan. De bestreden beslissingen zijn kennelijk redelijk genomen, vinden steun in het administratief dossier en een niet correcte beoordeling wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

3.4. In het tweede onderdeel stellen verzoekers dat hun recht op privéleven en gezinsleven geschonden is, wat een inbreuk inhoudt op artikel 8 van het EVRM.

Zij wijzen op een onzorgvuldig gedrag en gebrekkigheid bij het tot stand komen van de bestreden beslissingen. Waar eerste en derde verzoekers stellen dat zij in België verblijven sedert 2011, klopt dit totaal niet met de gegevens van het administratief dossier, gelet op hun terugkeer naar het herkomstland.

Door te verwijzen naar hun integratie, werkbereidheid, de doorgebrachte jeugdjaren van derde verzoeker en diens schoollopen, kennis van Nederlands en hun “*lang*” verblijf, tonen verzoekers geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 8 van het EVRM aan.

De Raad verwijst opnieuw naar de beslissing van 23 november 2021 die de aanvraag, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaarde, waar de volgende motieven aantonen dat wel degelijk rekening werd gehouden met deze grieven:

“(…)

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan en hier goede resultaten zouden halen (ter staving waarvan schoolattesten-en rapporten voorgelegd worden die betrekking hebben op schooljaar 2018-2019 en enkele bewijzen betreffende schooljaar 2019-2020), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van de kinderen sinds hun terugkeer naar

België steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Volledigheidshalve merken we op dat hun oudste zoon reeds meerderjarig is en dus niet langer leerplichtig en dat er geen bewijzen van actuele scholing worden voorgelegd.

(...)

We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden acht getuigenverklaringen voorleggen waarvan vijf opgesteld werden door leerkrachten/schoolbegeleiders die enkel in hun professionele hoedanigheid met het gezin in aanraking komen. Hieruit blijkt dus niet dat hun netwerk van sociale banden of dat van hun kinderen van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij of hun kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Albanië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100).

(...)

Verder stellen we vast dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier niet blijkt dat hun ouders het Nederlands voldoende machtig zijn om hun kinderen in het Nederlands op te voeden. Voor mijnheer bevat het administratief dossier geen bewijzen van het volgen van Nederlandse taallessen en voor mevrouw slechts enkele bewijzen van het allereerste niveau Nederlands, met name breakthrough.

(...)

Betrokkenen beroepen zich uitdrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een langdurig ononderbroken verblijf, dat mijnheer al meer dan elf jaar in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een sterke integratie, dat zij hier een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd zouden hebben, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat zij ingeburgerd zouden zijn, dat zij steeds een

woning gehuurd zouden hebben, dat zij tevens Nederlands zouden spreken en hiertoe de nodige taallessen gevolgd zou hebben, dat zij een ruime vrienden-en kennissenkring zouden hebben, dat zij werkwillig zouden zijn, dat mijnheer een werkbeloofte zou voorleggen opgesteld door zijn broer D.F., dat zijn werkbereidheid hiermee aangetoond zou zijn, dat mevrouw enkele deelcertificaten Nederlandse taallessen uit 2010 en 2011 voorlegt, dat mijnheer een werkbeloofte voorlegt, dat zij acht getuigenverklaringen voorleggen evenals hun huurovereenkomst en bewijzen van betaling van de huishuur, het Belgisch rijbewijs van mijnheer en verschillende bewijzen van betaling van nutsfacturen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (eigen onderlijning).

Uit deze citaten blijkt dat deze beslissing rekening hield met de elementen die verzoekers aanhalen en dat de verwerende partij een onderzoek verrichtte naar de toepassing van artikel 8 van het EVRM. De Raad meent dat de bestreden beslissingen, samen gelezen met het geciteerde van de beslissing van 23 november 2021, steunen op een juiste feitenvinding, correct zijn beoordeeld en niet kennelijk onredelijk zijn.

De redenering van de verzoekers dat onzorgvuldig onderzoek werd verricht kan niet gevolgd worden.

Verder is het betoog van de verzoekers te vaag om een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Wat de schending van het gezins- en familieleven betreft, werden gelijkaardige beslissingen genomen voor het ganse kerngezin, zodat de eenheid van de familie niet verstoord wordt. Wat de overige familieleden betreft, voeren verzoekers geen grieven meer aan.

Omdat artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, moet artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte worden toegekend als aan de door artikel 8, eerste lid, van het EVRM geboden bescherming, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*). Uit de eerdere bespreking blijkt dat verzoekers de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk maken zodat de schending van artikel 7 van het Handvest evenmin is aangetoond.

De Raad merkt nog op dat uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM geen motiveringsplicht voortvloeit, maar enkel een onderzoeksplicht, in dit geval uitgevoerd door de verwerende partij. Uit de beslissing van 23 november 2021 over de regularisatieaanvraag blijkt dat een onderzoek is verricht naar de toepassing van artikel 3 van het EVRM, waar verzoekers voor het overige niet over uitweiden (zie punt 3.5.).

Tot slot verwijst de Raad naar de laatste alinea van punt 3.2.

3.5. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, de artikelen 1, §1, 11° *juncto* 1, §2 en 74/14 van de Vreemdelingenwet en artikel 33 van het Handvest betreft, laten verzoekers na uiteen te zetten op welke wijze zij deze bepaling geschonden achten. Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten. Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze, waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590), wat ontbreekt zodat deze onderdelen onontvankelijk zijn.

3.6. In de mate dat verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, voeren zij geen andere grieven aan dan deze die reeds behandeld zijn, derwijze dat de schending van deze bepalingen niet aannemelijk wordt gemaakt. Met het familiale leven is rekening gehouden, zoals blijkt uit de motieven van de beslissing van 23 november 2021, die de aanvraag om machtiging tot verblijf (zie punt 3.4.) onontvankelijk verklaart. Verzoekers gaan eraan voorbij dat hun terugkeer desgevallend slechts tijdelijk is.

Over de gezondheidstoestand van eerste verzoeker stelt die beslissing:

“Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene:

Betrokkene legt een attest van zijn huisarts voor waaruit blijkt dat hij in goede gezondheid verkeert. Er kan dan ook worden aangenomen dat zijn gezondheidstoestand geen beletsel vormt voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht.”

Voorts wordt in die beslissing gemeld dat er geen indicaties zijn voor een gezondheidsproblematiek voor de overige verzoekers, wat evenmin weerlegd of betwist wordt in het verzoekschrift.

Ook gaat die beslissing uitgebreid in op het hoger belang van de kinderen (*de facto* is slechts één kind minderjarig en wordt dat kind niet betrokken in huidig beroep, bij gebreke aan enige wettelijke vertegenwoordiging):

“Betrokkenen beroepen zich op het hoger belang van hun kinderen, die de eerste overweging dient te vormen bij een administratieve handeling. Betrokkenen verwijzen hiervoor naar het Kinderrechtenverdrag, naar het handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en naar artikel 22bis van de Belgische grondwet. Verder wijzen ze erop het hoger belang van het kind een onderzoeksplicht met zich meebrengt en dat er een redelijke belangenafweging dient plaats te vinden. Ze verwijzen nog naar de Algemene conclusie nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité. Hun kinderen zouden een ernstig nadeel leiden bij een terugkeer omdat België onlosmakelijk verbonden zou zijn met de identiteit van hun kinderen.

Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr.

106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013).

Wat betreft de verwijzing naar artikel 22bis van de Belgische Grondwet merken we op dat de Raad van State heeft van artikel 22bis van de Grondwet gesteld heeft dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat slechts een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RVS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5, RVV, arrest 234716 van 31 maart 2020).

Betrokkenen maken het niet aannemelijk dat het hoger belang van hun kinderen geschaad wordt. Hun kinderen waren bij aankomst in België drie en bijna zes jaar. Na een verblijf van vijf jaar kozen betrokkenen ervoor om samen hun kinderen terug te keren naar Albanië, waar zij bijna vier jaar verbleven. Het administratief dossier bevat voor Denis scholingsbewijzen van 12.03.2009 (kleuterklas) tot het derde leerjaar en voor E. enkel bewijzen van het kleuteronderwijs. Bij hun terugkeer naar België leggen zij slechts bewijzen van scholing voor in schooljaar 2018-2019 en schooljaar 2019-2020. Uit het voorgelegde attest blijkt dat zij van 2014 tot 2017 in Albanië naar school gingen, extra ondersteuning kregen op taalgebied en gemiddelde resultaten behaalden. Gezien enkel hun moeder beperkte bewijzen voorlegt van het volgen van Nederlandse taallessen (die bovendien plaatsvonden in 2010 en 2011) mag aangenomen worden dat de thuisstaal het Albanees en dat geen van de ouders het Nederlands in die mate beheerst dat zij hun kinderen in deze taal kunnen opvoeden. Bovendien zijn beide kinderen ook in Albanië geboren waar zij hun eerste drie en zes levensjaren doorbrachten zodat aangenomen mag worden dat Albanees hun moedertaal is, niettegenstaande ze daarnaast ook Nederlands kunnen spreken. De louter gesolliciteerde getuigenverklaring van de schooldirecteur te Albanië legt onvoldoende gewicht in de schaal om deze bevindingen te weerleggen en zijn verklaringen gaan bovendien niet gepaard met objectieve bewijsstukken die de loutere beweringen kunnen ondersteunen. Ter staving van de sociale banden van hun kinderen leggen betrokkenen slechts vijf verklaringen van leerkrachten voor die uitsluitend in hun professionele hoedanigheid met de kinderen in aanraking komen. Gezien betrokkenen van 15.11.2013 tot 08.08.2017 zonder problemen in Albanië verbleven en bij terugkeer naar België geen nieuwe asielprocedure opstartten, blijkt dat de kinderen in Albanië geen ernstige moeilijkheden riskeren. Verder worden de kinderen niet gescheiden van hun ouders. Betrokkenen tonen niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn. Verder tonen zij niet aan dat hun kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen aan een leven in Albanië of dat er sprake zou zijn van een identiteitsbreuk. We merken op dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat hun kinderen in Albanië hun fysieke, geestelijke, spirituele, psychologische en sociale ontwikkeling niet kunnen verderzetten en dat zij in Albanië niet bijgestaan kunnen worden door hun ouders, leerkrachten of vrienden. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat de gezondheid van hun kinderen in gevaar zou zijn bij een terugkeer of dat de kinderen indien nodig geen toegang zouden hebben tot medische verzorging. Ook tonen zij niet aan dat de kinderen bij een terugkeer geen recht zouden hebben op sociale zekerheid en dat hun levensstandaard levensbedreigend zou zijn. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat betrokkenen het niet aannemelijk maken dat hoger belang van hun kinderen geschaad zal worden bij een (tijdelijke) terugkeer naar het land van herkomst.”

De schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest en van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.7. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Dit is niet het geval.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520), wat niet het geval is nu hoger is aangetoond dat de bestreden beslissingen niet kennelijk onredelijk of onwettig zijn genomen.

3.8. De Raad besluit dat verzoekers de schending van de door hen aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maken.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegronde middelen aangevoerd die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN